

Hồi thứ mười năm

Đêm sâu người chưa ngủ

Không ai để ý đến Hồ Thiết Hoa.

Lưu Hương mỉm cười thốt:

- Vị bằng hữu của tại hạ tuy không hiểu âm điệu song về rượu thì phải kể là thuộc hạng nhất nhì...

Hồ Thiết Hoa trừng mắt chặn lời Lưu Hương:

- Chẳng dám man trá các hạ, về đàn thì tại hạ mù tịt, trong con mắt của tại hạ chỉ có rượu mà thôi. Người không rượu như ngựa không chân, cái triết lý của tại hạ là thế.

Thiếu niên cười tươi ròn rả đáp:

- Tử lượng của Hồ đại hiệp, tại hạ đã nghe danh từ lâu rồi mà.

Hồ Thiết Hoa suýt cười nhưng lại giật mình hỏi:

- Các hạ nhận ra tại hạ?

Thiếu niên thở ra:

- Nếu có quen nhau, tại hạ đâu hận mình bạc phước.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Thế tại sao các hạ biết tại hạ họ Hồ?

Thiếu niên điềm nhiên điểm một nụ cười:

- Thế điệp song phi dục, hoa hương đông nhân gian. Được cùng Hương Soái nắm tay nhau dung duỗi trên đường đời, nếu không là Hồ Thiết Hoa thì còn ai nữa?

Đến lượt Lưu Hương giật mình.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Thì ra các hạ nhận được lão...

Thiếu niên chặn lời:

- Đại danh của Hương Soái, tại hạ từng nghe, và từ lâu rồi, hết sức ngưỡng mộ, hận mình không có duyên tao ngộ mà lòng hướng vọng đêm ngày...

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

- Nói như vậy là các hạ chưa từng gặp hần! Thế tại sao các hạ nhận ra hần?

Thiếu niên không trực tiếp đáp câu hỏi của y, chỉ cười nhẹ rồi tiếp:

- Gió gập, sóng lớn, mặt biển dao động mạnh, các vị đứng không vững, từ mặt nước lên thuyền phỏng độ hai trượng cao, khi đáp xuống tất phải có tiếng chân.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng vậy. Nếu ở trên đất liền, thì cái đó không thành vấn đề. Còn trên mặt nước thì phải khác.

Thiếu niên tiếp:

- Nhưng lúc sáu vị lên thuyền, tại hạ chỉ nghe tiếng chân của năm vị thôi. Từ dưới nước nhảy lên hai trượng cao, đáp xuống không gây tiếng động thì phải là người võ công rất cao mới làm nổi. Và trên đời này, có mấy tay cao thuật khinh công đến mức độ đó?

Y cười rồi tiếp luôn:

- Hương Soái có thuật khinh công vô song, sự kiện đó không ai không thừa nhận.

Hồ Thiết Hoa vội hỏi:

- Nhưng làm sao các hạ nhận ra hần chứ?

Thiếu niên mỉm cười:

- Biển động, thuyền trôi, bảo tố sắp đến nơi mà còn cười nói được như thường, thử hỏi trên đời này, ngoài Hương Soái ra, còn có được mấy tay?

Y day qua Lưu Hương, vái lượt thứ ba, tiếp:

- Nếu có lời nào xúc phạm, xin Hương Soái thứ cho tại hạ.

Hồ Thiết Hoa rất tức song chỉ tròng mắt thôi, chứ không nói được lời nào. Thiếu niên quả là một nhân vật siêu thượng, hơn hần con người mà y phát họa trong tâm.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Rượu thơm và ngon. Rượu vào ba chén là gương mặt nở hồng. Hồ Thiết Hoa làm xong năm chén, nghe cái hững hờ cao, nói năng ba hoa lên.

Một con người vừa đói, vừa mệt, tự nhiên phải kém rượu hơn lúc bình thường. Rượu kém mà uống nhiều, tự nhiên phải mất bình thường.

Bây giờ thì họ đã biết tên họ của nhau hết rồi. Riêng Anh Vạn Lý vẫn còn giữ cái tên Công Tôn Kiếp Dư. Lão làm cái nghề bắt cướp từ nhiều năm qua, lão đa nghi thành tánh. Có lẽ vì lão đã gặp đạo tặc nhiều hơn người tốt cho nên vô luận là đối với ai, lão cũng có ít nhất ba phần đề phòng. Lão nói lời giả nhiều hơn lời thật.

Thiếu niên mỉm cười thốt:

- Các vị đều là những bậc hữu danh, bồng dung mà tại hạ được gặp, nghĩ ra thật là đại hạnh trung chi đại hạnh!

Hồ Thiết Hoa lại chận:

- Nếu nói rằng các hạ là người vô danh thì tại hạ là người thứ nhất không tin nổi!

Anh Vạn Lý cười nhẹ, tiếp nối:

- Tại hạ định thỉnh giáo quý tánh cao danh đây.

Thiếu niên đáp:

- Tại hạ họ Nguyên tên Tùy Vân.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Rất ít người có họ đó.

Anh Vạn Lý hỏi:

- Chẳng hay quý quán ở tại đâu?

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Quan Trung!

Anh Vạn Lý chớp mắt:

- Họ Nguyên tại Quan Trung có danh vọng rất lớn, khách giang hồ hầu hết đều nghe nói đến Vô Tranh Sơn Trang, đáng là đệ nhất danh gia trong võ lâm. Chẳng rõ các hạ và Đông Viên Nguyên lão trang chủ có liên hệ chi chăng?

Nguyên Tùy Vân khiêm tốn:

- Chính là gia phụ!

Tất cả đều giật mình, Lưu Hương cũng kinh ngạc không kém.

Ba trăm năm trước, Nguyên Thanh Cốc kiến tạo nên Vô Tranh Sơn Trang tại vùng Tây Thái Nguyên, hai tiếng Vô Tranh không phải do lão chọn mà chính là thiên hạ võ lâm gọi như vậy. Chỉ vì vào thời kỳ đó, không một ai trên giang hồ tranh trường tranh đoản với lão.

Rồi từ đó, qua nhiều thế hệ, nhiều tay danh hiệp ra đời, nối tiếp nhau mà xuôi ngược khắp đó đây, tạo nên vô số thành tích liệt oanh, ai ai cũng phải thán phục.

Anh Vạn Lý đưa ra sáu tiếng: Võ lâm đệ nhất danh gia, chính là nói sự thật chứ không phải tăng bốc.

Năm mươi năm gần đây, tuy người trong Vô Tranh Sơn Trang không có làm điều chi đáng kể, nhưng dư oai ngày cũ vẫn còn, hào kiệt võ lâm mỗi lần nhắc đến Vô Tranh Sơn Trang, hiện là Đông Viên, tánh tình đăm đạc, không thường góp mặt trên giang hồ, mà cũng không hề giao thủ với ai.

Cố nhiên có người cho rằng lão trang chủ họ Nguyên có tài học cao thâm song tánh tình trầm mặc, không thích biểu dương cái trí thức của lão.

Và họ định ninh võ thuật của lão đã đạt đến một mức độ ngoài chỗ tưởng tượng của khách giang hồ. Mà cũng có người cho rằng lão sanh ra với bản chất suy nhược, không thể luyện võ được, có thể vì vậy mà lão bỏ võ theo văn, rồi buông trôi ngày tháng với thú nhàn hạ bên hồ rượu, cuộc cờ...

Tuy nhiên vô luận thế nào, Nguyên lão trang chủ vẫn có một địa vị rất cao trong võ lâm. Và khách giang hồ xem lão như thước ngọc khuôn vàng, giá như có cuộc tranh chấp lẫn nhau, chỉ cần có một lời của lão là mọi sự được giải quyết êm thấm.

Đến con người cực kỳ cao trọng như Đệ Nhất Kiếm Khách Tiết Thân Y, bình sanh không hề nhượng bộ một ai, thế mà vẫn kính nể Nguyên lão trang chủ.

Nguyên Đông Viên có một niềm hận là không con nối giòng. Mãi đến năm lão tròn ngũ tuần, mới sanh hạ một trai. Dĩ nhiên lão quý như vàng, như ngọc, đặt mọi kỳ vọng nơi giọt máu đó.

Trên giang hồ người ta cho rằng Nguyên thiếu trang chủ là một thân đồng, khi trưởng thành thì văn võ toàn tài. Ngoài ra tính khí lại phong lưu, văn nhã, phẩm cách thanh khiết.

Hàng tiền bối trong võ lâm, mỗi lần đề cập đến họ Nguyên đều ca ngợi vị thiếu trang chủ, nhưng ai ai cũng lấy làm tiếc cho hắn. Chỉ vì lúc hắn lên ba tuổi, một cơn bạo bệnh đến với hắn. Bệnh lui mang theo luôn ánh sáng trời ban cho hắn.

Từ đó đôi mắt hắn mù!

Nguyên Tuy Vân là một kẻ mù! Đúng hơn, đôi mắt đó không hư, nhưng hắn không còn trông thấy gì cả. Hắn không trông thấy gì cả làm sao lại nhận được Lưu Hương? Ai ai cũng thắc mắc về điểm đó.

Mọi người đối diện với hắn, đàm đạo qua một lúc lâu mà cũng không ai tìm được cái chỗ mù của hắn. Thậm chí, họ cũng không tưởng là hắn mù. Cử chỉ của hắn an tường, đi đứng vững vàng, rót rượu ngay vào chén, không rơi đổ một giọt nào, và nhìn thoáng qua ai, hắn biết ngay lai lịch của đối tượng!

Vậy mà hắn là một kẻ mù! Nhìn sự vật với đôi mắt mù! Còn ai tưởng là hắn mù?

Bây giờ thì ai ai mới vỡ lẽ, tại sao hắn cười rất tươi mà đôi mắt luôn luôn tịch mịch

Rồi ai cũng tiếc cho hắn. Hắn là con người hoàn toàn nhất, gồm đủ những đặc điểm mà các thiếu nữ hằng ao ước ở người bạn đường.

Nhưng tạo vật chơi khăm cho hắn rất nhiều, quá nhiều, rồi đổ ky, xóa bỏ tất cả bằng cách đóng cửa linh hồn hắn. Tạo vật ố toàn! Dù cái toàn đó do chính tạo vật gây dựng lên.

Nhiều cảm khái bốc lên, Hồ Thiết Hoa uống liền ba chén rượu, dôn ép nó trở lại tận đáy lòng. Ý vui cũng uống được rượu, muốn uống nhiều. Ý buồn cũng cần có rượu, lại cần nhiều.

Nguyên Tuy Vân cười điềm đậm thốt:

- Hắn bây giờ thì các vị đã sẵn sàng tha thứ cho tại hạ cái lỗi tiếp nghinh không tròn lễ rồi chứ?

Câu đó là câu khách sáo, nhưng do hắn thốt ra, câu nói gây xốn xang cho người nghe vô cùng. Lòng xốn xang thì còn ai mở miệng nói gì được?

Trong trường hợp này, họ phải tránh mọi sáo ngữ có tác dụng chạm thương tâm của một người bất hạnh. Thà cứ nhìn vào sự thật mà đặt vấn đề. Đối tượng sẽ ít đau khổ hơn.

Hồ Thiết Hoa vụt hỏi:

- Vừa rồi, các hạ phán đoán sự việc, có phải là dùng tai chãng? Tai nghe cũng là một phương tiện.

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Chính vậy!

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Tuy Nguyên công tử kém mục lục, nhưng vẫn có chỗ cao cường, tinh minh hơn bọn này có đủ tai lẫn mắt.

Thốt lên câu đó, y uống ba chén rượu, câu nói phải phân ra làm ba đoạn, bởi ba chén rượu cắt đứt đoạn âm thanh.

Tại bàn, kẻ nào khó chịu, bực bội, cũng phải uống rượu cho khí lực lắng xuống. Mà người khâm phục cũng phải uống rượu, tiếp hơi cho cái hứng dâng tràn.

Anh Vạn Lý chợt điểm một nụ cười thốt:

- Tại hạ cứ tưởng, về thính giác thì Anh Vạn Lý là tay vô thượng trên đời này! Bây giờ rõ ra thì lão ấy chưa phải là người số một.

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Các hạ quá khen.

Rồi hần hỏi lại:

- Các hạ có quen Anh lão tiên bối?

Anh Vạn Lý bình tĩnh như thường:

- Đôi bên gặp nhau vài lần thôi.

Nguyên Tuy Vân mỉm cười:

- Bạch Y Thân Nhỉ Anh lão tiên bối là người độc nhất từ ngàn xưa chí ngàn sau, tại hạ đâu có tư cách được liệt ngang hàng. Tại hạ hằng ước mong được lãnh giáo, nếu có dịp, các hạ giới thiệu hộ cho tại hạ bái kiến.

Anh Vạn Lý chớp mắt:

- Tự nhiên! Sau này có dịp, tại hạ sẽ đứng trung gian dẫn kiến cả hai.

Cuộc đối đáp có vẻ rất thông thường, không chứa đựng một ý tứ thâm kín nào. Bất quá, Anh Vạn Lý muốn che dấu lai lịch thôi.

Tuy nhiên Lưu Hương nghe ra có cái gì hàm súc bên trong và cả hai đối đáp với nhau do một động cơ bí ẩn.

Biết vậy song chàng làm sao hiểu được chủ ý của họ.

Nguyên Tuy Vân chuyển sang đề khác:

- Trương Tam huynh là một bậc anh hùng mặt nước, mà Hương Soái cũng từng giỡn sóng giữa trùng dương, hai tài năng đó cùng hiệp chung một chỗ thì làm gì có hải nạn như thế này?

Trương Tam và Lưu Hương chưa đáp.

Hồ Thiết Hoa vội chen vào:

- Khi con thuyền muốn chìm, hai gã đó có tài ba gì mà ngăn chặn nó không chìm?

Nguyên Tỳ Vân lại hỏi:

- Hai hôm qua, biển không sóng gió, thuyền của các vị làm sao chìm được?

Hồ Thiết Hoa vuốt mũi tiếp:

- Nếu bọn tại hạ biết tại sao nó chìm thì khi nào để cho nó chìm.

Câu đáp của y, không còn thật hơn được!

Và chỉ có Hồ Thiết Hoa mới nói nổi những câu như vậy.

Nguyên Tỳ Vân mỉm cười, từ từ thốt:

- Phải! Tai biến sanh ra thì thường ngoài sở liệu. Cho nên ít có ai dự phòng được.

Hồ Thiết Hoa chợt nhận ra con người trước mặt đó có chỗ tốt quá, vô luận ai nói gì, hắn cũng đồng tình ngay.

Thuyền tiếp tục hành trình.

Anh Vạn Lý vụt hỏi:

- Nguyên công tử vốn ở Quan Trung, tại sao lại đến vùng hải ngoại?

Nguyên Tỳ Vân trầm ngâm một chút:

- Nếu là ai khác hỏi như vậy, tại hạ sẽ đáp là du ngoạn trùng dương. Song với các vị, khi nào tại hạ dám man trá.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Nguyên công tử là người thành thật, bọn tại hạ trông thấy là biết ngay.

Nguyên Tỳ Vân tiếp:

- Các hạ quá khen. Tại hạ nghĩ, chuyến đi này của tại hạ có lẽ đồng mục đích với các vị.

Anh Vạn Lý giặt mình:

- A? Nguyên công tử biết được bọn này sẽ đi đến đâu?

Nguyên Tuy Vân mỉm cười:

- Hai hôm nay trên mặt biển xuất hiện vô số người, gồm cả đạo tặc lẫn anh hùng hảo hán. Và cái nơi mà tất cả muốn đi đến không khác nhau! Nơi đó cầm như một cái bia, muôn mũi tên bắn vào.

Anh Vạn Lý hỏi:

- Mà ở đâu chứ?

Nguyên Tuy Vân vẫn cười:

- Lấy lòng lượng lòng, không cần nói ra mà cũng biết, các hạ còn hỏi làm chi?

Hồ Thiết Hoa chen vào:

- Có phải là Hải Thượng Tiêu Kim Quật, tại Biên Bức Đảo chăng?

Nguyên Tuy Vân vỗ tay:

- Hồ đại hiệp may mắn quá! Vậy mới là tâm trường, bạc hào kiệt.

Hồ Thiết Hoa khoái chí vô cùng:

- Hay ghê! Hay ghê! Bọn tại hạ cứ đi nhờ thuyền của công tử, tránh bao nhiêu tai nạn bất ngờ, tránh khỏi phí sức...

Trong bất cứ trường hợp nào, thấy cái gì thuận mắt, nghe cái gì thuận tai là Hồ Thiết Hoa tuôn ruột gan ra ngay.

Trương Tam trừng mắt nhìn y, lạnh lùng thốt:

- Người đừng vội hân hoan. Nào đã biết được Nguyên công tử bằng lòng cho chúng ta đi thuyền mà vội reo hò?

Hồ Thiết Hoa cãi:

- Ta biết Nguyên công tử hiếu khách. Nhất định không để chúng ta trở lại quan tài đâu!

Nguyên Tuy Vân lại vỗ tay cười reo:

- Tại hạ đối với các vị là bình thủy tương phù, không ngờ lại được Hồ đại hiệp dành cho một cao nghĩa đáng phục. Đúng là một tri kỷ!

Hắn nâng chén rượu, cao giọng thốt:

- Mời các vị!

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Thuyền lớn hơn thuyền của Hải Quát Thiên! Cách trang trí cũng hoa lệ hơn. Nguyên Tuy Vân chu đáo hơn Hải Quát Thiên nhiều. Y phục khô, sạch có sẵn, người từ quan tài lên là có sẵn vật dụng mặc ngoài, nướ trong, ẩm xác, no lòng ngay. ẩm xác, no lòng rồi, lại có nơi nằm thoải mái.

Hồ Thiết Hoa duỗi chân tìm lại cái khoan khoái ngày nào một lúc lâu chợt thở dài lẩm nhẩm:

- Con nhà thế gia là con nhà thế gia! Phải có chỗ khác biệt hơn nhà khác.

Trương Tam cãi:

- Khác ở chỗ nào? Chẳng lẽ cái mũi nằm cạnh vành tai?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Dù hấn không có cái mũi, ta vẫn cảm thấy thuận mắt như thường! Người chẳng thấy à, ăn nói hòa dịu, đối xử lễ độ, tánh tình thành thật, ít nhất hấn cũng hơn người mấy điểm đó! Hơn là khác người rồi chứ gì nữa?

Trương Tam cười lạnh:

- Thằng ngốc đạo phố, thấy cái gì cũng lạ, đam mê, cho rằng thành phố là thiên đàng! Có biết đâu là giang san của quý sứ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Đừng tạt đó! Ai tốt ta khen tốt, ai xấu ta chê xấu. Thẳng ruột ngựa luôn luôn! Người ăn nói nặng mùi thúi quá!

Trương Tam điềm nhiên:

- Hấn hạp nhãn người nhưng không hạp nhãn ta thì sao? Ta thì thấy hấn đáng ghét quá!

Hồ Thiết Hoa bật ngời dậy:

- Đáng ghét! Ghét ở chỗ nào?

Trương Tam đáp:

- Dù hắn nói năng ngọt dịu, dù hắn đối xử hòa nhã, ta vẫn thấy ghét như thường. Ta có cảm tưởng như hắn đóng kịch.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Người ta lừa người cái gì, mà người nói rằng đóng kịch? Người nói cho ta nghe xem.

Trương Tam lắc đầu:

- Ta không giải thích được.

Hồ Thiết Hoa tròn tròn đôi mắt, lâu lắm, rồi bật cười khan, rồi lắc đầu gọi Lưu Hương:

- Lão Xú Trùng! Người nghe hắn nói chứ! Hắn sanh tật gì thế? Ta xem cái tật của hắn nặng lắm đấy.

Cứ mỗi lần cả hai đấu khẩu là Lưu Hương vờ điếc. Bây giờ nghe Hồ Thiết Hoa gọi, chàng mới cười lên một tiếng rồi đáp:

- Nguyên công tử quả có lắm điểm hơn người. Nếu không hỏng đôi mắt thì ngày nay trên giang hồ không có một ai đủ sức tranh trường đoạt đoản một ngày với y.

Hồ Thiết Hoa nhìn qua Trương Tam, cười lạnh mĩa:

- Tiểu tử, người có nghe đó chăng?

Trương Tam cãi:

- Ta có nói là hắn bất tài đâu? Ta chỉ nói là hắn sốt sáng quá cỡ, hắn thành thật quá cỡ! Ta chỉ lưu ý đến chỗ quá cỡ của hắn thôi!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Sốt sáng, thành thực quá cỡ thì đã sao? Có cái gì không tốt đâu?

Trương Tam tiếp:

- Tốt thì quá tốt, tốt quá cỡ. Phàm cái gì quá cỡ thường trở thành giả dối, mất hết chất thật.

Hắn không để cho Hồ Thiết Hoa biện bác, thốt luôn:

- Mầu người đó có cái tâm rất thâm trầm, đối với kẻ lạ, hắn không nên thổ lộ quá cỡ như vậy. Hà huống, chuyến đi của hắn phải là một bí mật, đâu phải gặp bất cứ ai cũng tiết lộ được.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Chỉ vì người ta kính trọng bọn mình, người ta cho mình là bằng hữu, người đừng tưởng thiên hạ ai ai cũng như người, bất chấp phải quấy, bất phân trắng đen.

Trương Tam cười lạnh:

- Ít nhất ta không giống người. Uống rượu của người, nghe người nói mấy câu là hận không thể phanh ruột gan cho người xem.

Rồi hắn tiếp luôn:

- Nếu cần, người cũng dám hiến mạng người.

Hồ Thiết Hoa gần giọng:

- Là bằng hữu với nhau, lấy gan ruột mà đối đãi nhau là thường. Chỉ có hạng tiểu nhân như người mới dùng cân mà phân đạo nghĩa. Tiểu nhân dùng hồng độ cái lượng của quân tử. Người ghi nhớ kỹ.

Trương Tam cười nhẹ:

- Người cho rằng người ta xem người là bằng hữu? Kết tình bằng hữu dung dị, nhanh chóng như nhật lá rơi vậy à?

Hồ Thiết Hoa không chịu kém:

- Đó là đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu. Dù sơ giao song chẳng khác nào lão hữu.

Trương Tam bĩu môi:

- Hồ nhị gia có tâm tánh khảng khái quá cỡ.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Hà huống, lừa người hẳn phải có mục đích. Vì lẽ gì người ta lừa mình? Luận về gia thế, thân phận, thanh danh, mình bằng người ta chưa? Người ta muốn chiếm đoạt cái chi của mình, ngoài cái nghèo nàn là vốn liếng duy nhất của mình.

Trương Tam thốt:

- Biết đâu hẳn không có thù với một trong bọn chúng ta, kể cả Kim Linh Chi, Anh Vạn Lý, Bạch Liệp?

Hồ Thiết Hoa cãi:

- Hẳn không bôn tẩu trên giang hồ, hẳn không nhận thức được một ai thì làm gì có cừ oán?

Trương Tam vượt chót mũi. Cái bịnh vượt mũi quả dễ truyền nhiễm quá chừng!

Hồ Thiết Hoa cười hắc hắc:

- Cho người vượt nát cái mũi của người, đạo lý đó vẫn bất thông như thường.

Y day qua Lưu Hương gọi:

- Lão Xú Trùng! Người nói xem có phải như vậy không?

Lưu Hương mỉm cười:

- Phải! Rất phải! Bất quá lời nói của Trương Tam không đến nỗi quá sai. Chúng ta là những kẻ sống thừa sau một đại nạn, cái hơi thở chưa điều hòa thì vẫn phải thận trọng.

Bỗng Trương Tam cất tiếng:

- Con thuyền này được lắm, ta có soát qua rồi, chẳng có lối đi bí mật, chẳng có vách đôi.

Hồ Thiết Hoa gật gù:

- Ít ra người cũng nói được một câu do lương tâm phát động chứ!

Trương Tam tiếp:

- Tuy nhiên có một điều ta thấy kỳ quá!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Điều gì?

Trương Tam đáp:

- Thuyền, chiếc nào cũng như chiếc nào, đại khái là thế, chẳng khác nhau bao nhiêu về hình thức tổng quát. Bất quá con thuyền này lớn quá cỡ, bởi nó lớn, nên khoang giữa có đến những tám phòng.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Cái đó ta biết.

Trương Tam tiếp:

- Hiện tại Kim cô nương chiếm một gian, lão già họ Anh và thằng nhỏ họ Bạch chiếm một gian, ba chúng ta chiếm một gian nữa.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Hấn lại nói nhảm nhí nữa rồi!

Trương Tam thốt:

- Không nhảm nhí đâu!... Có đến tám phòng, như vậy còn dư năm, tại sao Nguyên Tuy Vân không dành cho chúng ta mỗi người một gian, có phải là khoan khoái cho chúng ta không? Thay vì làm như vậy, hấn dồn chúng ta vào một phòng.

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Có thể hấn biết chúng ta không bao giờ tách rời nhau.

Trương Tam tiếp:

- Cũng có thể...

Hồ Thiết Hoa chận lại:

- Điều đó chứng minh hấn không ác ý đối với chúng ta. Bằng chẳng vậy, hấn đã chia rẽ chúng ta với cách cấp cho mỗi người một phòng, để tiện bề hạ thủ! Chắc người không quên phương pháp của Đinh Phong đối phó với chúng ta chứ?

Lần này, Trương Tam bình tĩnh đợi Hồ Thiết Hoa nói dứt mới thốt:

- Còn năm gian trống kia, hấn sẽ làm gì? Dành cho ai? Nếu có sự dành lại là hấn đang chờ người.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Ai cấm hấn sử dụng cả năm gian thừa lại?

Trương Tam lắc đầu:

- Một người không thể ngủ tại năm gian phòng.

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng:

- Thì hấn ngủ một, bỏ trống bốn, có sao đâu?

Trương Tam lại lắc đầu:

- Nhất định là không bỏ trống.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Tại sao hấn không thể bỏ trống? Trước khi chúng ta đến đây thì cả ba gian này bỏ trống kia mà.

Trương Tam ra vẻ quả quyết:

- Ba gian này thì bỏ trống, điều đó có thể như vậy, nhưng năm gian kia nhất định không vậy.

Hồ Thiết Hoa tròng mắt:

- Tại sao chứ?

Trương Tam đáp:

- Ta có nhìn qua. Cửa bốn gian phòng đó đều đóng kín do bên trong khóa chốt.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Dù có người ở bên trong đó đi nữa thì đã sao? Người ta có phòng, người ta cho thiên hạ trú ngụ, điều đó đâu phải lạ?

Trương Tam tiếp:

- Phòng có người ở đành là chuyện thông thường, song chỗ bất thường là người trong bốn gian phòng đó không thể xuất đầu lộ diện, chùng như chẳng dám gặp mặt ai hết vậy!

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Có thể... bên trong phòng chỉ có nữ nhân. Họ biết có bọn quỷ háo sắc lên thuyền nên khóa chặt cửa phòng, ngăn lối tìm hoa, chặn con ong cái bướm.

Trương Tam lắc đầu:

- Nguyên Tuy Vân là bậc chánh nhân quân tử, khi nào lại chứa nữ nhân quanh mình?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Quân tử chánh nhân rồi sao chứ? Họ cũng là người bằng xương bằng thịt, họ cũng có con tim, họ cũng biết yêu, họ cũng có quyền hành lạc, quy luật nào bắt buộc họ phải chết với nữ sắc suốt đời? Người quen cái câu yếu điệu thực nữ, quân tử hiếu cầu của người xưa để lại sao chứ?

Trương Tam cười mắng:

- Cho nên người cũng dám tự ví mình là bậc chánh nhân quân tử?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

- Thì đã hản Hồ tiên sanh là một đại quân tử, đại chánh nhân rồi, chứ còn gì nữa? Người không thừa nhận à?

Y quay đầu lại. Lưu Hương đã ngủ say. Trừ những lúc say, Hồ Thiết Hoa là người ngủ muộn hơn hết trong nội bộ. Có lúc y thức trắng đêm, cố gắng cách nào cũng không chợp mắt nổi.

Do đó, dù đêm xuống sâu, y vẫn tìm rượu mà uống, uống một mình. Ngủ không được thì uống rượu, may mà rượu mang lại giấc ngủ cho y, chứ còn biết làm chi hơn?

Ai nói y là con quỷ rượu, y cười! Ai nói y là một lãng tử, y cười! Ai thấy y ngày ngày cười nói vong vong, nói nhảm cười cũng đều phải nghĩ y là người khoái lạc nhất trần đời, một con người không có tâm sự lụy phiền.

Nhưng trên đời, có ai không tâm sự! Và niềm tâm sự, chỉ một mình y biết mà thôi. Y dùng trăm phương ngàn cách để thoát thân khỏi sự săn đuổi của Cao Á Nam, rồi y đi đến đâu, y lãng nhãng với những mảnh tình hờ.

Người ta cho đó là một lối hưởng lạc thú mà không bị ràng buộc bởi những mối nợ tâm tình. Chính y cũng đắc ý mình đã tìm được một lối sống.

Tuy nhiên mỗi khi ngồi nhàn, kiểm điểm lại hành vi, kết quả trong dĩ vãng, y nhận ra lòng mình trống trải quá. Lòng trống trải thì tịch mịch bao vây. Rồi những đêm dài không ngủ, y cảm thấy sự tịch mịch đè nặng tâm hồn.

Tịch mịch đến độ y muốn phát điên. Những lúc đó, y muốn có một người bên cạnh để mà tâm tình, để mà an ủi lẫn nhau. Song thủy chung y chưa dám chọn một người để ký thác những nỗi niềm thâm kín! Do đó tình cảm của y chưa chuyển sang cho một ai cả. Tình cảm không tạo ra, y lại thiết lập một bức tường quanh con tim, ngăn chặn tình cảm ngoài xâm nhập vào.

Rồi y buông lung nếp sống phiêu lãng, gặt hái hoan lạc khắp bốn phương trời. Gặt hái được cái gì? Y cũng không biết rõ bởi hiện tại tay y vẫn trắng, tim y vẫn trống không. Y tìm một bến đỗ cho thuyền tim? Không một nơi nào con thuyền đó đỗ lại! Có lẽ chỉ có một bến duy nhất, bến định mệnh là Cao Á Nam! Có lẽ y biết vậy song không thừa nhận. Rồi bây giờ?...

Người ta khi tình cảm đến, lại không quý trọng, rồi khi tình cảm đi, ngồi đếm ngày dài hối tiếc! Không quý trọng vì tình cảm đến quá dễ dàng nhanh chóng. Vì đối tượng tự nguyện hiến dâng. Niềm thống khổ đó, hoặc giả chỉ có mỗi một Lưu Hương thông cảm cho y thôi.

Rồi Lưu Hương cũng như y, cũng khổ đau như vậy, bất quá chàng có cách khắc chế con tim, lâu dần thành quen nên khổ đau không hiện ra ngoài.

Khổ đau không hề suy giảm, khổ đau không thoát được ra ngoài thì ăn sâu vào trong, tạo cho con người hai lối sống: Sống lặng với bên trong, sống động với bên ngoài.

Cái động bên ngoài không quan trọng bằng cái lặng bên trong. Lặng vì không ai trông thấy, nhưng một cái lặng nguy hiểm như lòng biển có sóng ngầm. Khi những lượn sóng đó bốc lên mặt nước thì đổ vỡ tan tành tất cả, kể cả con người, kể cả đối tượng.

Hồ Thiết Hoa thở dài tự thốt:

- Lao碌 quá, ta đuối sức rồi. Bỏ đi những niềm qua, cứ chuyên tâm đối phó với thực tại. Ngủ! Ngủ đi, ngày mai cái gì sắp xảy ra, cứ xảy ra.

Nhưng làm gì y ngủ nổi.

Trương Tam bên cạnh bắt đầu ngáy, chỉ còn lại có một mình y. Hồ Thiết Hoa trở dậy tìm hồ rượu, định gọi tỉnh Trương Tam, cùng nhau đối ẩm. Vừa lúc đó, tiếng chân người lạ vang lên bên ngoài.

Chân bước rất nhẹ. Nhẹ hơn chân quý bước đi. Đêm đã khuya lắm rồi, ai còn thức mà đi quanh quẩn đó? Hay kẻ ấy cũng như Hồ Thiết Hoa, cung tịch mịch, cũng khó ngủ, cũng muốn tìm rượu uống như y?

Uống rượu cũng như đánh bạc, càng đông người tham dự càng nhiệt náo, càng vui. Đánh bạc với người lạ, điều đó không lạ, uống rượu với người lạ mới là lạ. Lạ nhưng nếu cần có người đối ẩm thì người ta vẫn làm được như thường. Huống chi qua chén rượu, tình bằng hữu sẽ phát sanh.

Hồ Thiết Hoa trầm nghĩ:

- Bất chấp hán là ai, cứ gọi hán đối ẩm với ta.

Quyết định chủ ý đó rồi, y bỗng nhớ đến sự tình xảy ra trên con thuyền của Hải Quát Thiên, y nhớ đến những lời của Trương Tam vừa nói.

Y nghĩ:

- Chẳng lẽ trên thuyền này cũng có người nuôi ác ý với bọn ta?

Lập tức y xô vệt cánh cửa, lách mình ra ngoài, âm thầm theo sau người đó. Định đi theo người, nhưng người đâu mà theo? Người biến mất, con đường khoang vắng lặng như tờ. Và tiếng chân người cũng im bật luôn.

Đúng như Trương Tam suy đoán, trong bốn gian phòng còn lại, quả có người ở. Đèn bên trong le lói qua khe hở, mờ mờ ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa bực tức không thể tung cửa mà vào xem cho biết có gì bên trong. Nhưng nếu trong phòng chỉ là những người tỳ thiếp của Nguyên Tùy Vân thì thật thật là ê chề cho y không nói nổi. Cho nên y vừa vươn tay, liền rút lại.

Y phảng phất nghe tiếng chân hướng lên sàn thuyền. Y lập tức lên đó.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Trận giông lớn đã qua rồi. Nếu trời đêm gấn sao le lói, chi chít lớn nhỏ chen nhau. Đêm không trăng, với ngân ấy sao, không gian cũng sáng được như thương.

Trước mắt, chung quanh, mặt biển phẳng lặng như tấm thảm khổng lồ màu xanh đen trải vô tận, bao la.

Bên trụ buồm, một người đứng lặng, dáng si dại, chùng như đang đếm sao trời. Một nữ nhân! Tóc lát phát bay theo gió nhẹ thoáng qua. Đêm khuya nàng đứng đó làm gì? Vì ai?

Hồ Thiết Hoa bước tới đặng hắng một tiếng. Nữ nhân quay mình lại. Thì ra chính là Kim Linh Chi!

Sao trời chiếu xuống, mắt nàng chớp ngời. Không, mắt nàng không chớp mà chính là những hạt lệ long lanh. Nàng đang khóc!

Hào khí của nàng không kém nam nhân, nàng là nữ trung anh kiệt, cân quắc anh hùng, can trường là thép đúc, thế tại sao nàng khóc?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Kim Linh Chi cao giọng thốt:

- Người định làm cái trò quỷ quái chi đó? Nửa đêm không ngủ còn mò mẫm ra đây làm gì?

Giọng nói vẫn hung hăng như thường ngày, song cái giọng không lọt qua khỏi mắt, khỏi tai Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười hỏi lại:

- Còn cô nương? Nửa đêm không ngủ âm thầm ra để làm gì?

Kim Linh Chi cắn môi, rồi buông xả:

- Việc của ta mặc ta, ai mượn người xen vào! Cút đi chỗ khác!

Hồ Thiết Hoa mừng tượng đóng đinh cứng nơi chỗ đứng, không hề nhúc nhích.

Kim Linh Chi dậm chân:

- Người còn đứng đó làm gì chứ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Thì tại hạ cũng như cô nương, không ngủ được đi vợ vẫn tìm người nói chuyện phiếm.

Kim Linh Chi hừ một tiếng:

- Ta có dư công đâu mà nói chuyện phiếm với người.

Hồ Thiết Hoa nhìn xuống bình rượu nơi tay đáp:

- Không ai nói chuyện phiếm với tại hạ, thì tại hạ uống rượu vậy!

Y tiếp luôn:

- Nếu cô nương thấy thích thì mình cùng đánh chén với nhau cho qua đêm.

Kim Linh Chi trầm lặng một chút, đột nhiên quay đầu lại đáp:

- Được! Uống thì uống!

Sao càng khuya càng sáng, gió càng mạnh, sương càng nặng.

Hồ Thiết Hoa nhờ rượu nghe ấm áp vô cùng, mà cái ấm đó cũng do phần nào sự có mặt của Kim Linh Chi, một sự có mặt không mong ước lắm nhưng làm vui ít nhiều tịch tịch.

Tuy nhiên cả hai chưa nói với nhau một lời. Rượu vui dần.

Hồ Thiết Hoa khai khẩu trước:

- Cô nương có muốn thêm chãng?

ánh mắt vọng về xa xăm, Kim Linh Chi từ từ thốt:

- Người đi lấy thêm thì ta uống.

Tìm rượu là cái nghề của Hồ Thiết Hoa, như mèo tìm chuột. Y mang đến ba bình. Và bình thứ hai vừa với, ánh mắt của Kim Linh Chi mông lung thêm mấy phần nữa.

Kim Linh Chi bỗng thốt:

- Việc hôm nay, người không được nói với ai!

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Việc gì? Nói cái chi?

Kim Linh Chi cắn môi rồi tiếp:

- Nhà ta là nhà danh vọng, ta có rất nhiều anh chị em, cũng rất an nhàn dật lạc, ai ai cũng cho là ta có hạnh phúc, vui sướng lắm. Phải vậy không?

Hồ Thiết Hoa buông gọn:

- Ủ!

Kim Linh Chi tiếp:

- Ta muốn mọi người vĩnh viễn cho là ta sung sướng, người hiểu chưa?

Hồ Thiết Hoa thong thả gật đầu:

- Tại hạ hiểu. Vừa rồi cô nương chỉ nhìn sao trời chứ đâu có khóc!

Kim Linh Chi quay đầu:

- Biết như vậy là được đó!

Hồ Thiết Hoa thở dài tiếp:

- Tại hạ hy vọng người ta cho là tại hạ sung sướng. Nhưng sung sướng mà chi?

Kim Linh Chi hỏi:

- Người ... Người không sung sướng sao?

Hồ Thiết Hoa cười, nụ cười thê lương quá. Rồi y từ từ đáp:

- Tại hạ chỉ biết là bên ngoài thì giống một người sung sướng lắm. Song bên trong, lắm lúc tại hạ cảm thấy tịch mịch vô cùng.

Kim Linh Chi quay đầu lại nhìn y. ánh mắt của nàng mông lung, ánh mắt xa xôi, mừng tượng nước biển sâu.

Phảng phất thấy con người Hồ Thiết Hoa lần thứ nhất. Hồ Thiết Hoa mừng tượng mới thấy rõ nàng lần thứ nhất. Thấy rõ nàng là một nữ nhân.

Một nữ nhân rất mỹ lệ.

Con thuyền nghiêng, Kim Linh Chi nghiêng theo. Nàng vươn tay định vịn vào trụ buồm, bắt ngờ chụp tay Hồ Thiết Hoa.

Bây giờ, sao trời cũng mờ lung. ánh sao mờ lung, bóng người cũng mờ lung. Không có người nào khác, không có thanh âm nào khác, chỉ có tiếng thở nhẹ, tiếng thở ôn nhu. Bởi hiện tại, bất cứ cái gì cũng là thừa.

Chẳng rõ thời gian qua được bao lâu rồi. Kim Linh Chi cất giọng u buồn thốt:

- Ta cứ tưởng người rất chán ghét ta!

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Tại hạ cứ tưởng cô nương rất chán ghét tại hạ.

Bốn tia mắt gặp nhau, bốn vành môi vẽ hai nụ cười. Hai nụ cười sáng quá, bốn tia mắt sáng quá sao trời hầu như mờ đi.

Kim Linh Chi từ từ cầm bình rượu, từ từ trút rượu xuống biển. Có tình rồi, rượu không còn cần thiết nữa.

Kim Linh Chi hỏi:

- Ta đổ rượu, người có đau lòng chăng?

Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

- Cô nương cho rằng tại hạ là một tửu quý?

Kim Linh Chi dụ giọng:

- Ta biết! Một người chân chánh, sung sướng không bao giờ muốn làm một tửu quý.

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng, bỗng cười một tiếng, thốt:

- Lão Xú Trùng tự hào là chẳng có việc chi qua mắt nổi hần. Nhưng có những việc hần không tưởng đến nổi.

Kim Linh Chi hỏi:

- Việc chi?

Hồ Thiết Hoa nắm chặt tay, song giọng thì dụ:

- Hần không tưởng nổi cô nương biến thành ôn nhu.

Kim Linh Chi cắn môi, trầm giọng:

- Nhất định là hần cho ta giống một con cạp cái! Kỳ thực...

Rồi nàng buông nhẹ tiếng thở dài, u buồn tiếp:

- Một người nếu thực sự vui sướng thì không bao giờ là cạp cái được.

Bỗng ai đó cười lạnh thốt:

- Cọp cái sánh với quỷ rượu, đúng là trời sanh để thành đôi. Một đôi rất xứng.

*** Vietkiem.com ***

Sân thuyền gần cửa khoang, bên trong cửa khoang có một bóng mập mờ. Tiếng cười lạnh từ trong khoang phát ra.

Kim Linh Chi vọt quay mình, vung tay, chiếc bình không rượu bay đi như mũi tên. Bên trong, một bàn tay vươn ra đón bắt chiếc bình, nhẹ nhàng như bắt chiếc lá rơi. Dưới ánh sao, bàn tay đó hiện ra, rất trắng, ngón nhỏ mềm như không xương.

Thủ pháp rất nhanh, rất xảo diệu. Hồ Thiết Hoa đã vọt mình vào nhanh như chim lượn. Chiếc bình bay trở lại nhằm vào mặt y.

Hồ Thiết Hoa khoát tay, một tiếng rộp vang lên, bình vỡ nát. Luôn đà, y lao vút mình vào luôn.

Bên trong một bóng người chớp lên. Hồ Thiết Hoa vốn có thể chặn nòng song không chẳng hiểu nghĩ sao y đứng lại. Bóng đó chớp lên rồi biến mất.

Kim Linh Chi theo vào, Hồ Thiết Hoa còn thù người tại chỗ, nhìn trừng phía trước, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái cực độ. Mừng tượng y vừa thấy quỷ.

*** Vietkiem.com ***